

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. гр.Велинград, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, I - ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ Г. ТЕРЗИЕВА

при участието на секретаря МАРИЯ АНГ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ Г. ТЕРЗИЕВА Гражданско дело №
20235210100964 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 2 ЗОДОВ.

Предявени са от Г. Т. Т., с адрес: град Велинград, ул. „Д. Полянов” № 11, чрез пълномощник: Адвокат Д. М. - АК Пазарджик, със служебен адрес: гр.Велинград, бул. „Хан Аспарух” №17, против Прокуратурата на Република България с адрес гр. София Бул.”Витоша” № 2. представлявана от Главен Прокурор – Б. Б. С., кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на образувано срещу него досъдебното производство, което е прекратено с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление, ведно със законната лихва, считано от 15.09.2023 год. до окончателното изплащане на сумата, и за сумата от 1100 /хиляда и сто/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на образувано срещу него досъдебното производство, което е прекратено с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 15.09.2023 год. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба ищецът твърди, че на 24.02.2023 г. е образувано Досъдебно производство № 3М 107/2023 г., по описа на РУ МВР Велинград и вх.№ 1103/2023 по описа на Районна прокуратура-Пазарджик, за извършено

от него престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Сочи, че бил задържан за срок от 24 часа. Излага, че със ЗПАМ му е било отнето временно свидетелството за управление на МПС, и на управлявания от него автомобил е прекратена регистрацията за срок от 6 месеца. Сочи, че след извършена химикотоксикологична експертиза не е установено наличие на наркотични вещества в кръвта му, което довело до прекратяване на досъдебното производство с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление. Твърди, че от момента на образуване на посоченото наказателно производство и издаването на ЗПАМ, в продължение на седем месеца, поради действията на правозащитните органи, бил лишен от възможността да управлява МПС, поради което са му причинени имуществени и неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена връзка от действията правозащитните органи. Сочи, че всички обстоятелства около воденото срещу него наказателно производство му причинили много негативни, морални и психологически вреди, изпаднал за продължителен период от време в състояние на стрес и тревожност, имал големи притеснения, че може да бъде осъден, което предизвиквало у него много негативни емоционални преживявания, не можел да спи нормално, настъпили негативни промени в личността му, което му създавало проблеми в общуването, изпитвал неблагоприятни психични изживявания. Излага, че живее в малко населено място и много негови познати разбрали за воденото наказателно преследване, което се коментирало и получило гласност, като станало обществено достояние, от което изпитвал срам, и имал чувството, че в съгражданите му при всеки поглед има у тях отрицателна реакция, и укоримо отношение спрямо него. Поради тази причина бил принуден да ограничи социалните си контакти, затворил се в себе си, нямал желание да се вижда с никой и да комуникира с никой. Твърди, че освен това бил задържан в арестните помещения на РУ-Велинград, където изтърпял истински стрес, бил поставен като маймуна в клетка, на която всеки може да радва и подиграва и правото му на свободното придвижване било ограничено. Сочи, че съгласно Решение № 127 от 21.05.2019 г. по гр. д. № 1881 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение, употребеният в чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ израз „обвинение в извършване на престъпление” трябва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в тесния му наказателно процесуален смисъл. Когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ. Сочи, че според чл. 143, ал. 12 от ЗДВП, трябва да бъде извършена служебна регистрация на автомобила му след изтичането на шестмесечния срок, за което ще трябва да извърши всички плащания, които възлизат на сумата от 300 лева, отделно във връзка с воденото наказателно производство упълномощил адвокат, който да го представлява пред правозащитните органи,

за което е заплатил адвокатски хонорар в размер на 800 лева. Предвид изложеното моли исковете му да бъдат уважени. Претендира разноски. Ангажира доказателства.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил отговор, с който се оспорва исквата претенция, като неоснователна и недоказана. Излага се, че в исквата молба се съдържат единствено голословни твърдения за претърпени неимуществени вреди. Твърди се, че тези вреди са претърпени в резултат на образуваното досъдебно производство без да му е повдигнато обвинение, за които е абсурдно да се вменяват в отговорност на Прокуратурата. Твърди се, че Прокуратурата на Република България не може да носи отговорност за бездействие на ищеца по време на проведеното досъдебно производство, като неангажирането от негова страна на доказателства е довела до образуваното досъдебно производство, но ищеца не е бил привлечан в качеството му на обвиняем. Сочи се, че от образуването на ДП на 24.02.2023г до Постановлението на РП Пазарджик, ТО-Велинград от 01.09.2023г. за прекратяване на наказателното производство са изминали едва 7 месеца. Излага, че вземането за разноските, претендирани от ищеца следва да се претендират пропорционално, съобразно уважената част от иска. Счита, че е налице хипотезата на чл.5 от ЗОДОВ, т.к ищецът сам, чрез действията си/ бездействието си е довел до евентуалните увреждания, като не са посочени и доказателства. Сочи се, че на ищеца не е било повдигнато обвинение и не била взета и мярка за неотклонение. Алтернативно оспорва и исквата претенция в размер на 5 000 лева, като силно завишена и несъобразена, както с практиката на Съда по такива дела, така и с принципа, прогласен в чл.52 от ЗЗД. С допълнение към отговора от 27.10.2023 г. ответника изразява становище, че Прокуратурата на Република България не е пасивно легитимирана да отговаря за вреди от отнемането на СУМПС и за прекратяването на регистрацията на процесното МПС за срок от 6 месеца, както и за задържането на ищеца по ЗМВР. Твърди, че предявените искове са неоснователни и недоказани.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства, съгласно чл.235 ГПК намира за установено следното от правна и фактическа страна:

Предявен е иск за ангажиране на отговорността на държавата чрез Прокуратурата на Република България за вреди, претърпени вследствие на образувано срещу него досъдебното производство, което е прекратено с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление

С доклада по делото съдът с оглед изявленията на страните е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата, че срещу ищеца е образувано на 24.02.2023 г. досъдебно производство № ЗМ 107/2023 г., по описа на РУ МВР Велинград и вх.№ 1103/2023, по описа на

Районна прокуратура Пазарджик, за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, като с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, досъдебното производство е прекратено поради това, че деянието не представлява престъпление. Изложеното се установява от писмените доказателства, съдържащи се в приложеното за послужване досъдебно производство № ЗМ 107/2023 г., по описа на РУ МВР Велинград.

От разпитана свидетелката М.А. Т.а- майка на ищеца се установи, че вследствие воденото срещу ищеца наказателно производство той прекратил контактите си с приятелите си, наложило се да напусне работа, бил неспокоен, в къщи не комуникирал с никой, психическото му състояние се влошило, спял неспокойно, затворил се в себе си, а преди бил весел и дружелюбен. От показанията ѝ става ясно, че ищецът работел в строителна фирма като шофьор, но поради отнемане свидетелството му за управление на МПС се наложило да напусне работа. Свидетелката излага, че ищецът се срамувал, тъй като доброто му име в града било потъпкано, а хората го гледали укорително. От разпита ѝ става ясно, че ищецът бил задържан в ареста за 24 часа, което преживял много тежко, тъй като са се обръщали към него с неприятни думи, а за случката се разчуло в целия град. Съдът кредитира напълно показанията на свидетелката като преки, пълни, последователни, при съобразяване евентуалната ѝ заинтересованост от изхода на делото по смисъла на чл. 172 ГПК.

По искането на ответника съдът да отхвърли иска при прилагане разпоредбата на чл. 5 ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ когато увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, обезщетение не се дължи, съобразно ал. 2, когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. Следователно за да се освободи ответникът от отговорност и искът против него да се отхвърли, неимуществените вреди следва да са настъпили изключително по вина на пострадалия или е необходимо ответникът да докаже първо, че увреждането е причинено по вина на пострадалия, а на следващо място, че не се дължи на повдигнатото обвинение, а само на намесата на пострадалия. Такива доказателства по делото не са ангажирани.

За да е налице основание за намаляване отговорността на ответника по смисъла на разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ не е достатъчно с поведението си увреденият да се е намесил в причинната верига, от която е последвала вредата, а е необходимо да е установено, че предприетото действие от страна на пострадалия е виновно извършено. За разлика от хипотезата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, хипотезата по чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ поставя пред ответната страна изискване да докаже, че пострадалият с действията си по време на наказателното преследване недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение - например предвид

недобросъвестно направени неистински признания; въвеждането на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрийт определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление (решение № 51 от 14.03.2016 г. по гр. д. № 4621/16 г. на III г. о., ГК, ВКС). В този смисъл не са наведени обстоятелства, нито са събрани доказателства, поради което съдът намира възражението за неоснователно.

По иска за неимуществени вреди

Фактическият състав на иска за обезщетение по 2, ал. 1, т. 3, предл.второ от ЗОДОВ включва следните предпоставки: прекратяване на воденото срещу ищеца наказателно производство на визираните в разпоредбата основания; настъпване на неимуществени вреди вследствие на воденото наказателно производство.

В съдебната практика се приема, че употребеният в чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ израз "обвинение в извършване на престъпление" следва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в тесния му наказателно-процесуален смисъл. Приема се, че когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или извършеното не съставлява престъпление, е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Лицето, срещу което е образувано наказателно производство, търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване и в случаите, когато производството е прекратено, без да му е повдигнато обвинение. Самият факт на прекратяване на наказателното производство поради липса на доказателства за извършено престъпление или участието на лицето в него, осъществява хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, макар и да не е повдигнато обвинение и лицето не е привлечено в качеството на обвиняем, което разрешение не противоречи на постановките на т. 7, 11 и 13 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС и е в съответствие с материалния закон. В този смисъл са: Решение № 187/13.06.2012 г., постановено по гр. дело № 1215/2011 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, III г. о.; Решение № 341/05.10.2012 г., постановено по гр. дело № 1310/2011 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, IV г. о.; Решение № 353/06.11.2015 г., постановено по гр. дело № 892/2015 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, IV г. о.; Решение № 397/26.11.2015 г., постановено по гр. д. № 6047/2013 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, IV г. о. В посочените актове се приема, че фактът на воденото наказателно производство, което не е завършило с осъдителна присъда, независимо, че лицето не е било привлечено като обвиняем, ангажира отговорността на държавата. Без правно значение е дали на определен етап от производството действията на прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени процесуалните правила. Отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е обективна и възникването ѝ е поставено в зависимост от крайния резултат, с

който е приключило производството.

В случая досъдебно производство е образувано при наличие на предвидените в НПК предпоставки – законен повод и наличие на достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер. Макар и ищецът да не е посочен изрично като лице, срещу което е водено разследване, то от материалите по ДП е безспорно, че именно той е лицето уличено в извършване на престъпление, доколкото именно той е управлявал автомобила, него са тествали полицейските служители, за да установят употреба на наркотици, експертизата по делото е именно на проби, предоставени от ищеца и т. н. Действително в ДП липсва протокол за привличането на ищеца в качеството му на обвиняем, каквото е изискването на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, като именно в тази връзка е и основното възражение на ответника, че след като няма повдигнато обвинение срещу ищеца, то и няма как да бъде ангажирана отговорността на Държавата по този текст, което възражение съдът счита за неоснователно по изложените по-горе съображения.

При тази последователна и непротиворечива практика на ВКС на РБ, която настоящият състав напълно споделя, и която съответства и на практиката на ЕСПЧ по въпроса кога едно лице е обект на наказателно обвинение, и при установената по горе фактическа обстановка съдът приема наличие на предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за възникване отговорността на държавата, представлявана от Прокуратурата на Република България в настоящия случай.

Анализът на всички събрани по делото доказателства обосновава несъмнен извод, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от воденото срещу него разследване за престъпление, приключило с постановление за прекратяване поради липса на доказателства, че ищецът е извършил престъпление, и същите подлежат на обезщетяване от ответника Прокуратура на Република България, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 4 от ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД при предявен иск за неимуществени вреди, съдът следва да определи размера на обезщетението по справедливост. В този случай съдебната практика е наложила няколко обективни критерия, съгласно които да се определи точният размер на обезщетението. На първо място това е тежестта на обвинението, продължителността на наказателното производство, получило ли е производството обществен отзвук, вида и продължителността на наложената мярка за неотклонение, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в това число върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички други обстоятелства, имащи отношение към претърпените

морални страдания. В този смисъл - Решение № 223 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 295/2010 г., IV г. о.

Като се анализират събраните по делото доказателства става ясно, че престъплението, в което ищецът е обвинен (чл. 343б, ал. 3 от НК) се наказва с лишаване от една до три години и с глоба от петстотин до хиляда и петстотин лева., поради което не е тежко по своя характер и по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Производството е приключило за около 6 месеца. По отношение на лицето не му е било повдигнато обвинение и не му е налагана мярка за неотклонение. От изложеното в исковата молба и събраните по делото гласни доказателства се установява безспорно, че във връзка с наказателно производство ищецът е изпитал негативни преживявания. От разпита на св. М.А. Т.а се установява, че вследствие воденето досъдебно производство срещу него са настъпили негативни промени в психиката му, като от ведър и комуникативен човек, той е станал необщителен, затворен и неспокоен. От показанията ѝ става ясно още, че освен нарушения в поведението му са настъпили такива и със съня му. От разпита на свидетелката става ясно, че вследствие на задържането му, което станало достояние на широк кръг от хора в града доброто му име било уронено, а той се срамувал от тях и от приятелите си.

При преценка на подлежащите на обезщетение вреди, съдът намира че следва да бъде взето предвид и задържането на ищеца за 24 часа от МВР, което видно от заповедта същото е предприето именно във връзка с данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Независимо дали се касае за задържане за срок до 24 часа по чл. 65 ЗМВР от полицейски орган, до такова за 72 часа по нареждане на прокурор за осигуряване на явяването на обвиняем пред съд или за наложена от съда мярка за неотклонение "задържане под стража", при неоснователност на обвинението, причинените в резултат на незаконното задържане неимуществени вреди подлежат на обезщетяване. В този смисъл е решение № 95/08.05.2011 г. по гр. д. № 849/2010 г., III г. о., ВКС. Размерът на тези вреди следва да се включва в общия размер на дължимото обезщетение, съгласно приетото в т. 13 от ТР № 3 на ВКС по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК. Несъмнено е, че лишаването от свобода дори и за 24 часа нанася психическа травма на потърпевшия и следва да се обезщети. Тук е без значение, че заповедта не е обжалвана, тъй като по реда на чл. 2, ал., 1, т. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря самостоятелно за вреди само в случаите, когато задържането под стража е изрично отменено като незаконно, като в този случай е без значение по какъв начин се е развило досъдебното и съдебното производството.

Съдът счита, че не е налице причинно следствена връзка между образуваното досъдебно производство и оставането без работа на ищеца, доколкото последното се дължи на проведена административно- наказателна процедура, по която за вреди следва да отговаря съответния административен

орган или в случая МВР. Ето защо тези вреди не следва да се включват при определяне размера на неимуществените вреди подлежащи на обезщетяване в настоящото производство.

Принципно негативните последици върху личността и психиката на обвинено в извършване на престъпление лице се подразбират от естеството на упражнената спрямо ищеца наказателна репресия. В случая за процесния период ищецът е имал неблагоприятни психични изживявания, съставляващи неимуществени вреди, подлежащи на репарирание от държавата.

В практиката си ВКС приема, че обезщетение за неимуществени вреди по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се дължи и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени. При наличие на постановление за прекратяване на воденото срещу ищеца наказателно производство, без съмнение за него са произтекли неимуществени вреди, чийто размер следва да се определи от съда по справедливост.

Негативните емоции и страдания на лицето при обвинение за деяние, което ищецът не е извършил, не се нуждаят от конкретни доказателства по отношение на своя размер и подлежат на обезщетяване в реален, а не в символичен паричен еквивалент.

Съдът, като съобрази събраните писмени и гласни доказателства и доколкото от тях безспорно се установява, че вследствие на упражнената наказателна репресия срещу него ищецът е изпитвал типичния за всяко лице в неговото положение неспокойствие, срам, имал е проблеми със съня, затворил се е, наказателното производство е получило обществен отзвук, от което е пострадало доброто му име в общността, задържането му, а от друга страна, че престъплението, за което му е повдигнато обвинение не е тежко, по отношение на него не са прилагани мерки за процесуална принуда извън коментираното задържане по ЗМВР, което подлежи на обезщетяване, намира за справедлив размер на обезщетението сумата от 2000 лв., до който следва да се уважи предявения иск. В останалата част до пълния размер от 3000 лв. искът подлежи на отхвърляне.

По иска за имуществени вреди

По делото се претендира наличие на имуществени вреди в размер на 1100 лв., от които сумата в размер на 800 лв., представляващо заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение по наказателното дело и 300 лв., представляващо такса за подновяване на регистрацията на автомобила на ищеца. Действително, според чл. 189, ал. 1 НПК наказателният съд се произнася по разноските или с присъдата, или с нарочно определение, а съгласно чл. 190 НПК при оправдаване на подсъдими разноските са за сметка на държавата. Имат се предвид обаче само разноските, извършени от държавата в наказателното производство. Липсва уредба, която да овластява наказателния съд да присъди в полза на оправданото лице направените от последното разноски в процеса- същите следва да се претендират по гражданскоправен ред и по-конкретно по реда на ЗОДОВ, доколкото

представляват имуществени вреди, претърпени като непосредствена последица от воденото срещу ищеца незаконосъобразно наказателно производство. Ако не е било образувано досъдебно производство с участието на ищеца, то той е нямало да ангажира защита по образуваното дело. Следователно разместването на блага, излизането на сумата за адвокатско възнаграждение е в следствие на необходимостта от защита по воденото срещу него незаконосъобразно наказателно производство.

От договор за защита и съдействие от м. Март 2023 г., се установява, че ищецът е заплатил възнаграждение в размер на 800 лв. на упълномощения му адвокат. Към момента на сключването му съгласно чл. 13, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – възнаграждението за защита по дела, при които за престъплението се предвижда до 5 години лишаване от свобода е в размер на 1000 лв., от което следва, че претендираното възнаграждение е в размер под минималния размер и искът следва да бъде уважен в тази му част изцяло или на ищеца следва да бъдат присъдени имуществени вреди в размер на 800 лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

От страна на ответникът е направено възражение за липса на пасивна легитимация от негова страна по отношение отговорността за вреди от отнемане на СУМПС, прекратяване на регистрацията на процесното МПС за срок от 6 месеца и задържането на ищеца по ЗМВР.

По отношение на претенциите на ищеца за обезщетяване на вреди от наложената му ПАМ – за отнемане на регистрационния талон на автомобила и на регистрационните табели, съдът намира следното:

Действително с Акт за установяване на административно нарушение серия GA №770548 от 24.02.2023 г. на ищеца е наложена санкция временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, като му са отнети СУМПС и контролен талон, регистрационния талон на автомобила и регистрационните табели. Липсват доказателства същият да е обжалван. Това не е мярка за процесуална принуда по НПК и не е наложена от органите на прокуратурата, която е ответник по настоящия иск. Следва да се отбележи, че съгласно чл. 69а от НПК временно отнемане на свидетелство за управление на МПС се налага от прокуратурата за престъпления против транспорта, когато е причинена смърт или телесна повреда. Ето защо съдът намира, че не следва да бъдат взети предвид наложената ПАМ отнемане на СУМПС и наложената ПАМ за отнемане на регистрационния талон на автомобила и на регистрационните табели. В случай, че ищецът е претърпял вреди от незаконосъобразно водено административно – наказателно производство може да предяви иск за вреди по АПК срещу органите на МВР. В настоящия случай наложените принудителни административни мерки, в резултат на които ищецът е останал без книжка за определен период от време, както и че не е разполагал с автомобила си поради отнетите табели са част от административно наказателно производство. Ето защо възраженията на

ответната страна в тази насока се явяват основателни и искът в тази част следва да бъде отхвърлен.

По изложените по-горе съображения и при съобразяване събраните по делото писмени доказателства претенцията на ищеца за обезщетяване на имуществени вреди следва да се уважи в частта за сумата в размер на 800 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, а за разликата над нея или за сумата от 300 лв., представляваща разноски за подновяване регистрацията на процесния автомобил искът следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

В полза на ищеца съразмерно с уважената част от претенцията, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят сторените по делото разноски, съобразно уважената част от исковете при съобразяване представените доказателства и списък по чл. 80 ГПК или сума в размер на 8,20 лв., представляваща заплатена държавна такса. Доколкото не са представени доказателства за сторени разноски за възнаграждение за процесуален представител съдът не следва да се произнася по отговорността за тях.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Т. Т., с адрес: град Велинград, ул. „Д. Полянов“ № 11, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата от **2000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на образувано срещу него досъдебното производство, което е прекратено с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление, ведно със законната лихва, считано от 15.09.2023 год. до окончателното изплащане на сумата, както и за сумата от **800 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на образувано срещу него досъдебното производство, което е прекратено с постановление от 01.09.2023 г. на Районна прокуратура-Пазарджик на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не представлява престъпление, ведно със законната лихва, считано от 15.09.2023 год. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 2000 лв. до пълния претендиран от 3000 лв. и предявения иск за имуществени вреди за разликата над уважения размер от 800 лв. до пълния претендиран от 1100 лв., като неоснователни.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Т. Т., с адрес: град Велинград, ул. „Д.

Полянов” № 11, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 8,20 лв., представляваща заплатена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Пазарджишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____